

Yardımlarınız pazardan beri yollarda;
Şereflikoçhisar, Pozantı, Düziçi, Hassa,
Musabeyli, Birecik, Viranşehir, Mardin merkez,
Ömerli, Midyat'tan sonra bu gece İdil'e ulaştı...
Yarın sabahtan Cizre, Şırnak ve Şenoba ile
dağıtım bitecek...

Bundan sonra asil heyecanlı kısım,
proje başlayacak, güzel çocuklarla birlikte olacağız...
Nasıl heyecanlı bir bekleyiş var üzerimizde,
tıpkı ekte Nurcan'ın heyecanı gibi...
Gönüllülerimiz de çocuklar gibi sevgi dolu,
çocuklarımıza, gönüllülerimizle durmaksızın
daha çok ulaşmamız gerek...

ILKYAR

YILDIZLARLA, YAĞMURUN YAĞIŞINI İZLEMEK

O gece gözlerim, karanlığın içinde dünyanın her ucuna ulaşacakmış gibi sonsuzluğa sahip ışıkların yaylanana yaylana dağılışlarına dalıp dalıp gidiyordum. Benim her uzaklara gidişimin, her dalışımın içinde ise ayrı ayrı bir öykü olur, oluşurdu ve her öykünün sahibi de ışıklardı. Belki de bana öyle geliyordu, öyle bile olmasa ben buna inanmak istiyordum. Hem nasıl inanmam ki? Karanlıktaki bir ışığı fark edip onun büyüüne kapılıp, uzaklara dalıp gitmemenin imkânı mı var? Ama o akşam farklıydı gözümü alan sadece bir ışık değildi. Gözüme her defasında farklı bir ışık çarpıyordu... Çarpışmalarla ışıkların yansımaları sadece gözümde değil yüreğimde de rengârenk bir cümbüş oluşturuyordu; bu cümbüş beni o kadar heyecanlandırır ki; çünkü bu heyecanı yakalayabilmek ışıkların asıl sahibi olan yıldızlar ulaşmanın habercisidir; ancak onlara ulaşmak, ışıklarıyla aydınlanmak yıkanmak için yeterli değildir. Onların ışıklarıyla aydınlanmak, yıkanmak için sohbet etmek, konuşmak gerekir; asıl her şey burada başlar; çünkü onlar herkesle konuşmaz, onlar konuşma bilmek için diğer insanların tatmadığı bir duyguyu diğer

insanların tadamayacağı hissedemeyeceği bir boyutta yaşayıp o duygunu sizi yağurmasına izin vermiş olmalısınız. İşte o oluşan renk cümbüşü beni bu yüzden o kadar heyecanlandırır. Yıldızlar bu gece konuşacaklar benimle dedim ve o umutla başımı gökyüzüne yavaşça

kaldırdım, onları görüyordum ama yalnızca görmekle kalmıyordu, gökyüzündeki uçsuz bucaksızlığın içinde kaybolup gitmiş yıldızları hissetmeye de başlamıştım; ancak birden kayboldu hepsi, birden içim ürperdi, şaşırımdı. Ürpermemem şaşırımamam imkânsızdı; bir hoşça kal bile demeden gitmişlerdi, onları tanıyordum yapmazlardı bunu; çünkü onlar dünyanın en güzel kadınlarını bile kıskandıracak zarefete ve nezakete sahipti. Bir şey olmuştu hem de hiç tahmin edemeyeceğim kadar kötü. Bütün her yere karanlık çökmüştü, yıldızların yansıttıkları ışıklar bile yoktu. Bu sadece karanlık değil zifiri karanlıktı... Sesler insan sesleri ve o hiç sevmediğim motor sesinden başka bir şey yoktu...

Yüreğimi bir hüznün kapladı, tekrar sordum kendime ne oldu diye, acaba ben mi kızdırdım onları? Kalakalmıştım öyle, düşünemiyordum, yerimden hareket edemiyordum otobüsün koltuğuna yapışık kalmıştım. Elimini yanağıma götürdüm o an sanki yüreğimde tekrar bir şeyler canlandı, başımı kaldırdım evet tekrar ışıklar, ışıklar... Geldiler, geldiler bana kızmadıklarını biliyordum, kızdılarsa bile beni affedip geldiler diye heyecan ile başımı gökyüzüne kaldırdım; ama göremedim bir daha başımı kaldırdım göremiyordum; başımı kaldırdığımda orda olmalıydılar; çünkü bunlar o kadar parlaktı ki hele bu zifiri karanlıkta; ancak ve ancak yıldızların ışınlarıydı. Anlamıyordum, sinirleniyordum adeta deliye dönmüştüm.

Her zamanki gibi sinirlenince deli gibi dudağımı ısırmağa başlamıştım; onları aramaktan vazgeçmişim ki gözümde bir şimşek gücüyle öyle bir parlak ışık çarptı ki... Bağırmanın için kendimi zor tutuyordum. Nerden mi geliyordu bu yıldızın parlaklığı Niğde Bor YİBO'nun yatakhanesinin pencerelerinden geliyordu. Gökteki her yıldız pencereden bakan el sallayan o çocukların göz bebeklerine yerleşmişti. Yıldızlar can bulmuştu, onları bedenlerinde. İnanamıyordum, gerçekten! Konuşmak için bile yanlarına yaklaşmadım ulaşamadım yıldızlar, şimdi bana beş dakikadan bile daha kısa bir mesafedeydiler. Kalbim kaldıramazdım bekli de bu heyecanı ne kadar genç olsam bile ama bunu, bu heyecanı kaldırmak, daha fazlasını yaşamak istiyordu. Hızlıca otobüsten inip o büyük heyecanın verdiği

karnımdan kasıklarımaya doğru hızla inen ağrı bile onlara koşmama engellemiyordu. Onların da bu heyecanla bana koştuğunu düşünce, onların yüreğini, sevgisini, sevgilerinin büyüklüğünü düşününce 'Allahım ne olur! Bana, onların bana olan sevgisinden; daha büyük bir sevgiyi benim onlara duymama sağla o gücü bana ver.' şimdi düşünüyorum da bütün insanlık çocuklar için bu düşüncede olsa neler değişmezdi ki dünyada...

Okul kapısına gelmiştim; kapı o kadar hızlı açılmıştı ki beklediğim yıldızlardan biri sanki kaymıştı, o hızla inmişti. Rüyalarımın rüyalarım... Sanki bir yıldız kaymıştı ve benim kucadıma düşmüştü. O kadar sıkı, içten sarılıyordu ki sanki yıllardır özlemine çektiirdiği biriydim onun için. Uzun zamandır evet abartmıyorum beklide yıllar olmuştu kimse bana bu kadar içten, bu kadar özlemişçesine sarılmamıştı. Esra'yımış kayan yıldızın adı, gerçekten de kayan bir yıldız gibi düştüğü yerde durmadan yükselen alevlerin habercisi olduğunu gösteriyordu. O yakıcılığıyla tuttu elimi, 'Abla gel! Hepimiz etüt odasında sizi bekliyoruz .'deyip beni peşinden sürükleyip arkadaşlarının yanına götürdü. Pınar Abla da o sırada geldi yanıma çok tatlı bir sesle ' Nurcan Abla, size oyun getirdim!' Esra'yla oynamaya başladık, arkadaşları da merak edip yanıma gelip oyunumuzu katıldılar. Çocukluğumu, çocukluk arkadaşları hatırlattılar bana; bu yüzden o gece bir abla değil onlardan biri olmak istedim.

Uyku vakti gelmişti uyumaları gerekiyordu artık, herkes bir bir odalarına dağılırken her odaya bir abi abla masal kitaplarıyla heyecanla gittiler yürekleri aynı heyecanla çarpan çocukların yanlarına... O gece uyumak zor olacağına benziyordu benim için. Siz hem çok heyecanlı olup hem de çok rahat olabilmeyi başarabildiniz mi hiç? Çok zor bunu yapmak; ama ben hem çok heyecanlı hem de çok rahat olmayı vücudumun biyolojisine hormonların salgılarına rağmen başarmıştım bu gece, hem de hayatımda ilk kez...

Yüreğinde hiçbir hırs olmadan yaşama sevinci içinde bedenini ve yüreğini hayatın akışına bıkararak daldığım o tatlı uykudan sabahın erken saatlerine doğru uyanarak çocuklarla hep beraber çok güzel bir kahvaltı yaptı. Her şey çok çabuk olmaya başlamıştı. Doğru olması gerekendi bu kadar hızlı olmaları çünkü yıldızlar onların göz bebeklerine yerleşmişti. İç Anadolu sonbaharının kurak, sert

ayazında bir saat kadar spor yapmıştık mutluluk, neşe çığlıklarıyla... Çok gariptir hep üşüyen ben hiç üşümedim ve üstümde mont, hırka hiçbir şey yoktu işte sizi ısıtan o çığlıklar, neşeli gülüşlerdir.

Birden, İlkay'ın da, çocukların da; kocaman yüreğiyle güneşi olmayı başarmış Güneş Abla'nın sesi duyuldu: "Herkes sıra olup sınıflarına geçsin. Her abi abla da sınıfına geçsin." dedi. Sınıfına evet sınıfına dedi Güneş Abla; çünkü o gün sınıflar bizimdir. Her sınıfta hayata, kendilerine değişik bir tat katacak etkinlikler

olur. Kiminde; fizik, kimya, astronomi, çocuk edebiyatı, tarih... Kiminde; resim, müzik, geleceğe mektuplar, origami... Tabii ki birde en özeli olan oyuncak odası...

Akşam olmak üzereydi, artık karanlık çöküyordu. Karanlığın çökmesi ayrılığın vaktinin geldiğinin habercisiydi. Bu ayrılık değildi sadece bir gidişti; çünkü onlar için İlkyar'la tanışmak bir serüvenin başlangıcıdır. İlkyar'ın, İlkyar'ının ruhun istediği de budur her çocuk için hayata farklı bir yerden başlamak ki bu yüzdendir ki çocuklarla son dakikalarımızı türkülerimizle oynayarak, halaylar çekerek bitiririz. Ben oynamayı fazla sevmem ama o gece benimle oynamak isteyen çocuklar oynamayı çok seven aynı zamanda da çok güzel oynayan çocuklardı. Ben yorulduğum biraz yavaşlayalım dediğim de bile 'Hayır abla, devam edelim.' diyerek parmaklarımın su toplayacak kadar oynadım ben de; artık gitmemiz gerekiyordu. Bu bir ayrılık değildi, gitmeydi; sadece giderken yapılan bir vedalaşmaydı; ama kalbimde bir burukluk oluştuğunu hissetmeye başlamıştım bile hayatımda herkesten sakladığım ya da saklamaya çalıştığım gözyaşları o gece patlayıp çok şiddetli gök gürlemeleriyle deli gibi yağan bir yağmura dönüşmek istedi. Yağmaya başlamıştı bile, yanımda gözbebeklerine yerleşmiş olan yıldızları bütün bedenleriyle kabul edip, asıl yıldız benim diyen İlkyarlarımızla 'Bütün dünya, buna inansa, birlik olsak, uzansak sonsuza!' çığlıklarıyla...

Nurcan Erkmən
Ankara Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

